

Arrest

**nr. 42 006 van 20 april 2010
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de gemeente Temse, vertegenwoordigd door het College van burgemeester en schepenen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 17 februari 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de burgemeester van de gemeente Temse van 19 januari 2010 tot niet inoverwegingname van een aanvraag om machtiging tot verblijf.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 maart 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 april 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat A. HUYSMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende bij schrijven gedateerd op 18 november 2009 een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk.

1.2. De burgemeester van de gemeente Temse nam op 19 januari 2010 de beslissing tot niet inoverwegingname van de aanvraag om machtiging tot verblijf. Deze beslissing, die verzoeker op 6 februari 2010 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"(...) Genoemde vreemdeling gaf te kennen te verblijven op het volgende adres: X, X

Uit de controle op 13/12/09 - 16/12/09 - 29/12/09 - 05/01/2010 - 16/01/2010 blijkt echter dat deze vreemdeling niet werkelijk op dit adres woont.

Bijgevolg kan de aanvraag in het kader van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, niet in overweging worden genomen. (...)"

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van het beginsel van behoorlijk bestuur en van de motiveringsplicht, meer specifiek van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Verzoeker betoogt dat de betreden beslissing foutief en niet afdoende is gemotiveerd. Hij licht toe dat hem nooit persoonlijk werd gevraagd toe te lichten waarom hij niet thuis was en hij evenmin werd uitgenodigd voor een bezoek aan de wijkagent. Hij wijst erop dat hij in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf aangaf dat hij tewerkgesteld was als vrachtwagenchauffeur en benadrukt dat hij een arbeidscontract van onbepaalde duur bij deze aanvraag voegde. Hij voegt bij zijn verzoekschrift verder een loonfiche van december 2009 en een schrijven van zijn werkgever en stelt dat deze documenten aantonen dat hij op 13 en 16 december 2009 aan het werk was in volle winterperiode met onregelmatige uren en lange dagen. Hij voert tevens aan dat hij vanaf 24 december 2009 tot en met 20 januari 2010 werkonbekwaam was en tijdelijk thuisverpleging behoeft aangezien hij een heelkundige ingreep onderging – hetgeen hij staft met een attest van zijn werkgever, een attest van zijn behandelende arts en een medisch voorschrift – en dat hij ofwel in het ziekenhuis ofwel bij een vriendin die hem verzorgde verbleef. Hij stelt dat verweerder, door enkel te verwijzen naar de beweerde controles op de woonplaats zonder de regularisatieaanvraag of het erbij gevoegde dossier te lezen of zelfs zonder hem uit te nodigen of hem met deze beweerde controles te confronteren, een motivering heeft opgesteld die prima facie te oppervlakkig en onvoldoende draagkrachtig is. Ter ondersteuning van zijn betoog verwijst hij naar arrest nummer 156.541 van 17 maart 2006 van de Raad van State.

3.1.1. Wat de ingeroepen schending van de formele motiveringsplicht betreft, dient erop te worden gewezen dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief weergeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt immers uiteengezet dat uit diverse controles blijkt dat verzoeker niet werkelijk op het door hem aangegeven adres woont, zodat de aanvraag om machtiging tot verblijf niet in overweging kan worden genomen. Tevens wordt verwezen naar het toepasselijke artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt bijgevolg duidelijk op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing genomen is, zodat verzoeker op basis van deze motivering kon nagaan of het zin had de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van

de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

3.1.2. In de mate dat verzoeker verder inhoudelijke kritiek uit op de motivering van de bestreden beslissing, voert hij een schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij het nemen van een beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het is niet betwist dat verzoeker bij schrijven van 18 november 2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf overmaakte aan de burgemeester van de gemeente Temse. Aangezien een aanvraag om machtiging tot verblijf, overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, enkel kan gebeuren bij de burgemeester van de plaats waar deze vreemdeling verblijft is het evident dat – teneinde na te gaan of de aanvraag rechtsgeldig werd ingediend – moet worden geverifieerd of de aanvrager daadwerkelijk op het grondgebied van de gemeente woont.

Uit een verslag van de lokale politie van Temse van 7 januari 2010, zoals opgenomen in het door verzoeker neergelegde administratief dossier, blijkt dat een wijkinspecteur zich meermaals op verschillende dagen en uren aangemeld heeft op het door verzoeker in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf opgegeven adres en dat verzoeker nooit op dit adres kon worden aangetroffen. In dit verslag wordt verder vermeld dat de naam van verzoeker niet op de deurbel of op de brievenbus was aangebracht. Het administratief dossier bevat tevens een verslag van de lokale politie van Temse van 16 januari 2010 waaruit blijkt dat de wijkinspecteur, toen verzoeker die dag opnieuw niet kon worden aangetroffen op het door hem opgegeven adres te Temse, telefonisch contact met verzoeker opnam en verzoeker bij die gelegenheid verklaarde weinig op zijn inschrijvingsadres te verblijven en meestal bij zijn vriendin te overnachten.

Verzoeker tracht door middel van zijn betoog een verklaring te geven voor zijn afwezigheid op het door hem bij de aanvraag om machtiging tot verblijf opgegeven adres. Uit de door verzoeker verstrekte toelichtingen en voorgelegde documenten kan evenwel niet afgeleid worden dat verzoeker ten onrechte heeft besloten dat verzoeker *“niet werkelijk op dit adres woont.”* Verzoeker kan bovendien niet voorhouden dat hem nooit persoonlijk om uitleg werd gevraagd, nu uit het verslag van de lokale politie van Temse van 16 januari 2010 blijkt dat een wijkinspecteur telefonisch contact met hem opnam en hem confronteerde met de uitgevoerde negatieve adrescontroles. Verzoeker kan ter ondersteuning van zijn betoog voorts niet nuttig verwijzen naar het arrest nummer 156.541 van 17 maart 2006 van de Raad van State, nu de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot dit arrest verschillen van de feiten die aan huidige zaak ten grondslag liggen.

Verzoeker toont met zijn uiteenzetting bijgevolg niet aan dat de burgemeester van de gemeente Temse op grond van onjuiste gegevens of op kennelijk onredelijke wijze heeft besloten dat verzoeker niet werkelijk woonachtig was op het door hem opgegeven adres en de aanvraag om machtiging tot verblijf bijgevolg niet in overweging kon worden genomen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden vastgesteld.

3.1.3. In de mate dat verzoeker een schending aanvoert van een ander *“beginsel van behoorlijk bestuur”* dan de materiële motiveringsplicht, stelt de Raad vast dat verzoeker nalaat te duiden welk beginsel van behoorlijk bestuur door de bestreden beslissing werd geschonden. Het is niet aan de Raad om dit te specificeren (RvS 21 maart 2007, nr. 169.230). Dit onderdeel van het middel dient bijgevolg als onontvankelijk beschouwd te worden.

Het eerste middel is, in de mate dat het onontvankelijk is, ongegrond.

3.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

3.2.1. In de mate dat verzoeker in eerste instantie betoogt dat, aangezien de bestreden beslissing onvoldoende is gemotiveerd, de zorgvuldigheidsplicht werd miskend, kan het volstaan te verwijzen naar

de bespreking van het eerste middel waarbij reeds werd vastgesteld dat een afdoende en draagkrachtige motivering voorzien werd.

3.2.2. Verzoeker stelt verder dat de bestreden beslissing werd genomen zonder rekening te houden met de door hem in het eerste middel vermelde elementen en dat verweerder zijn taak bijgevolg niet naar behoren heeft vervuld en als gevolg hiervan een beslissing heeft genomen zonder enige concrete informatie. Hij voegt hier aan toe dat verweerder niet naar redelijkheid kan verantwoorden dat de door hem aangebrachte overwegingen niet geloofwaardig zijn. Hij besluit dat er een wanverhouding bestaat *“tussen de aangevoerde reden van ongeloofwaardigheid, enerzijds, en de daaropvolgende beslissing van niet inoverwegingname anderzijds.”*

3.2.2.1. Zoals reeds vastgesteld bij de bespreking van het eerste middel, blijkt uit het verslag van de lokale politie van Temse van 16 januari 2010 dat, voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing, telefonisch contact werd opgenomen met verzoeker en dat verzoeker werd geconfronteerd met de door de wijkinspecteur uitgevoerde negatieve adrescontroles. Uit voormeld politieverslag blijkt niet dat verzoeker hierbij melding maakte van het feit dat professionele redenen of de door hem ondergane medische ingreep een verklaring vormden voor zijn afwezigheid of dat hij aangaf dienaangaande stukken te willen bijbrengen. Hij kan bijgevolg thans niet ernstig voorhouden dat verweerder ten onrechte geen rekening heeft gehouden met deze elementen bij het nemen van de bestreden beslissing en bijgevolg het zorgvuldigheidsbeginsel heeft miskend.

3.2.2.2. De toelichting van verzoeker laat daarnaast niet toe enige schending van het door hem aangevoerde redelijkheidsbeginsel vast te stellen. Door zijn betoog toont hij immers niet aan dat er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg niet worden aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 6 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Er moet echter op worden gewezen dat beslissingen over de toegang tot het grondgebied, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen niet vallen onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM (EHRM 5 oktober 2000, nr. 39652/98, Maaouia/Frankrijk; RvS 16 januari 2001, nr. 92.285; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), *Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar*, Antwerpen Intersentia 2004, vol. I, 409), zodat deze bepaling niet dienstig kan worden aangevoerd.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig april tweeduizend en tien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK